

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko I. Sp. z o.o. w S.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt V Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. – w sprawie z powództwa A. K. przeciwko I. Spółce z o.o. w S. o przywrócenie do pracy – między innymi zmienił zaskarżony apelacją pozwanej wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt IV P (...), w punkcie II. w ten sposób, że w miejsce kwoty 84.279 zł zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.086,60 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy - pod warunkiem podjęcia pracy przez powoda u strony pozwanej, a w pozostałej części powództwo „za czas pozostawania bez pracy” oddalił; w pozostałej części apelację pozwanego oddalił.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W ocenie autorki skargi kasacyjnej „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wynikające z rozbieżnych ocen prawnych. Należy bowiem wyjaśnić: 1. Czy w sytuacji, gdy pracownik, będący przewodniczącym nowopowołanej zakładowej organizacji związkowej, zarejestrowanej w wewnętrznym rejestrze branżowej organizacji związkowej jako organizacja członkowska, poinformowany przez organ branżowej organizacji związkowej, iż nie ma obowiązku rejestracji zakładowej organizacji związkowej w Krajowym Rejestrze Sądowym, ponieważ wystarczająca jest rejestracja tej organizacji członkowskiej w wewnętrznym rejestrze branżowej organizacji związkowej na mocy postanowień Statutu tej organizacji związkowej oraz w sytuacji gdy przewodniczący nowopowstałej organizacji związkowej, działając w przekonaniu, iż jego stosunek pracy objęty jest szczególną ochroną - prowadził w dobrej wierze aktywną działalność związkową na terenie zakładu pracy, w obronie praw pracowniczych, tym samym narażając się na represje i szykany pracodawcy - ocena Sądu, iż pracownik nie podlegał szczególnej ochronie stosunku pracy z uwagi na brak rejestracji tej organizacji w Krajowym Rejestrze Sądowym - jest zgodna z *ratio legis* przepisów art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych? 2. Czy komitet założycielski nowopowstałej zakładowej organizacji związkowej, zarejestrowanej na mocy postanowień Statutu jako organizacja członkowska (struktura wewnętrzna) w rejestrze branżowej organizacji związkowej, ma obowiązek jej rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym?”. Wskazano na potrzebę „wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości w zakresie interpretacji art. 15 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, jak również pojawiają się wątpliwości interpretacyjne w zakresie stosowania prawa w przypadkach wskazanych w pytaniach, stanowiących zagadnienie prawne. Należy bowiem jednoznacznie wyjaśnić, w jakich przypadkach organizacje związkowe, będące organizacjami członkowskimi (struktury wewnętrzne) branżowej organizacji związkowej mają obowiązek rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym, a kiedy - w wewnętrznych rejestrach branżowej organizacji związkowej?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeba wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości w zakresie jego interpretacji (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego,

formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autorka rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawione w uzasadnieniu wniosku kwestie ogranicza tylko do ogólnikowych pytań sprowadzających się w istocie do pytań o prawidłowość stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Postawione pytania nie są powiązane w swojej konstrukcji z przepisami prawa, których dotyczą – między innymi z art. 14 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Tak w treści samych

pytań, jak i w bardzo obszernym uzasadnieniu wniosku, brakuje odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Autorka skargi w uzasadnieniu wniosku powołuje szereg orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących analiz interpretacyjnych wskazanych przepisów ustawy o związkach zawodowych. Uzasadnienie wniosku ignoruje w swojej konstrukcji interpretację Sądu Okręgowego w Opolu przepisów art. 14 ust. 1 i ust. 2, art. 15 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1, ust. 7 i ust. 8 ustawy o związkach zawodowych – przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, kontestując wyrok w zakresie subsumpcji wskazanych przepisów prawa.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez

Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Autorka skargi poza tylko swoistą sygnalizacją potrzeby wykładni art. 15 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 1 nie przedstawia – w uzasadnieniu wniosku – odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazałaby, że istnieje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.